

Que pasa en Siria?

Os últimos meses foron de moita presión política e militar sobre Siria. Ademais, vemos un Occidente inmerso nunha grande crise estrutural en todos os aspectos, especialmente o económico, político, cultural e moral.

FAYED BADAWI

Analista político palestino

Para poder falar de Siria, cómpre esclarecer algúns puntos que son de moita importancia. Para poder entender o que está a pasar alí, hai que analizar os seguintes elementos:

1. O descubrimento dunha grande bolsa de gas na zona norte, un xacemento coa capacidade de producir máis de 150 millóns de metros cúbicos ao ano. Xunto coa existencia de petróleo e minas de prata sen explotar, iso crea unha competencia entre as grandes potencias pola propiedade dos recursos enerxéticos.
2. A continua reivindicación dos territorios ocupados por Israel, nomeadamente os Altos do Golán. Siria, baixo ningún concepto, está disposta renunciar a eles.
3. O apoio incondicional ao pobo palestino e o apoio á resistencia libanesa, especialmente a *Hezbollah*. Para ocultaren os seus verdadeiros motivos, as grandes potencias lanzan unha campaña de desprestixio contra Siria, ao pretextaren a defensa dos dereitos humanos e a loita contra o terrorismo internacional.
4. Os medios de comunicación non son libres, sometidos á vontade do amo, á vontade do Imperio. Na súa obra, *Actos de agresión*, Chomsky desvela como a maquinaria propagandística dos Estados Unidos constrúe unha imaxe anxelical da súa política exterior. Porén, os EUA non só violan as resolucións da ONU e a lexislación internacional, senón que as utilizan como armas contra un inimigo, encarnado unhas veces polo terrorismo internacional, outras polos narcotraficantes hispanos, e outras polo que a retórica política oficial norteamericana cualifica como 'Estados delinquentes'. Segue dicindo Chomsky: un 'Estado delincente' non é simplemente un Estado criminal, senón un Estado que desobedece as ordes dos poderosos... os cales, evidentemente, están exentos. Este é o caso de Siria, onde vemos

como un Occidente sen escrúpulos quere criminalizar este país sexa como for, utilizando fotos terribes que se atribuíron a Siria e ao seu Presidente, Assad. España, Francia, Alemaña, etc., expulsaron o embaixador sirio dos seus respectivos países, co pretexto de fotos de matanzas levadas a cabo en Iraq. O periodista italiano, Marco Di Lauro, protestou, dicindo que estas fotos eran del, sacadas o 27 de marzo 2003. Estas fotos foron utilizadas para ir lavando o cerebro e xustificar calquera intervención militar por medios moi potentes como a BBC, Al Jazeera e Al Arabiya. François Hollande, o novo presidente francés, pediu con urxencia unha intervención militar.

5. Planes de Occidente: O Dr. Khalidi, profesor estadounidense de orixe palestina, déixanos clara a política de agresión dos europeos e norteamericanos, ofrecéndonos exemplos moi elocuentes sobre

Foto do xornalista Marco Di Lauro sacada o 27 de Marzo de 2003 no Iraq e que foi utilizada para dar conta dunha suposta masacre do goberno Sirio. Así foi reproducida na BBC, Al Jazeera e Al Arabiya, ao tempo que se clamaba por unha inmediata intervención militar

esta falacia chamada 'dereitos humanos'. Os occidentais non son democráticos, nin queren traer a paz aos pobos, segundo Khalidi:

- a. Napoleón Bonaparte, Alexandria, o 2 de xullo 1798: "Escoitade, exipcios! Poden dicirvos que eu fixen esta expedición co único obxectivo de abolir a vosa relixión. Pois dicide aos difamadores que eu veño canda vós co único fin de restaurar os vosos dereitos apreixados nas mans dos opresores."
- b. Xeneral F. S. Maude, comandante do exército británico, Bagdad, o 19 de marzo 1917: "Os nosos exércitos non chegan ás vosas cidades e terras como conquistadores ou inimigos, senón como liberadores... É a esperanza e o desexo dos británicos e das nacións aliadas que a raza árabe volva alcanzar a grandeza e o renome que ten entre os pobos da terra."

- c. Donald Rumsfeld, Secretario de Defensa dos EUA, Bagdad, o 29 de Abril 2003: "A diferenza de moitos exércitos do mundo, non viñeches a conquistar e a ocupar, senón a liberar. E os iraquís sábeno."

6. A ONU e a chamada 'Comunidade Internacional':

A pouca importancia que se concede por parte de Israel ás Nacións Unidas é histórica. Sempre é bo lembrar que a ocupación dos territorios palestinos é ilegal, e o Estado sionista nunca respectou o dereito internacional, apoiado, para colmo, pola chamada 'democracia' europea. Israel é o país que máis viola as resolucións do Consello de Seguridade da ONU. Os Estados Unidos, á súa vez, utilizaron o seu poder de veto máis de 40 veces na ONU para defender Israel cando violou o dereito internacional. Coa caída da antiga Unión Soviética, xa existe unha outra orde internacional. Esteamos ou non de acordo coa ex-URSS, había quen freaba a maquinaria bélica de Occidente. Hoxe en día, sácase unha resolución en menos de 24 horas para ocupar calquera país, desde Líbano ou Afganistán, até Iraq, etc. A sorte de Siria foi poder contar co apoio de Rusia e China, aínda que por diferentes motivos.

7. Proxecto imperialista de hexemonía e dominación mundial:

A actual crise imperial lembra a anterior experiencia colonialista eurooccidental, sobre todo bri-

A oposición interna,
malia oporse ao
réxime, non acepta a
inxerencia política, ni
militar estranxeira baixo
ningún concepto

tánica e francesa. A idea central deste proxecto consiste en facerse co control xeoestratéxico da zona para roubar as riquezas enerxéticas e ter un amplo mercado de consumo. E para iso fai falta a maquinaria militarista que representan Israel e a OTAN. Isto tráenos á memoria a visión de dominio do século XIX, a visión de Monroe de utilizar a forza para asegurar un dominio total sobre das riquezas naturais, humanas, e económicas. Hai unha liña principal nesta estratexia para o control económico, militar e mesmo cultural: a chamada 'globalización liberal'. Tamén hai que ter en conta que a economía de Occidente pasa por unha crise estrutural e global.

Á vista do anterior, achámonos perante unha terríbel situación a nivel humano. Existe un perigo de guerras e mortes, e para poder esclarecer isto, interézanos analizar a magnitude da barbarie.

Os retos actuais no que respecta ao sufrimento dos pobos árabes son os seguintes:

1. No terreo ideolóxico:

A liberación total do dominio da ideoloxía liberal para volver á trinchera contraria ao liberalismo e ao capitalismo. Traballar para levar a cabo un programa social que, para ser xusto, implica derrocar a burguesía compradora e financeira.

2. No terreo cultural:

Representado pola relixiosidade reaccionaria, con meirande in-

fluencia nas capas sociais máis oprimidas. Calquera relixiosidade que non estiver relacionada cun contido de liberación nacional e social é unha relixiosidade reaccionaria.

3. No terreo dos gobernos árabes:

O Plan Bandar e o papel de Qatar. O plan de Bandar Bin Sultán do ano 2008 consiste en derrocar o Presidente sirio, Bashar al-Assad. Bandar é o representante de Arabia Saudita, puxo 2000 millóns de dólares para este plan, un plan moi ben estudado e elaborado polos EUA. Un exemplo: financiar o chamado Observatorio Sirio de Dereitos Humanos, con sede en Londres. Qatar traballa na mesma liña, tentando dirixir a Liga Árabe para impor sancións e castigos a Siria. Todo isto en nome da defensa dos dereitos humanos.

Pasemos agora a analizar a situación siria e todo o que está a pasar alí, afastámonos dos medios de comunicación do sistema, poderosos axentes de difamación e engano.

En Siria hai árabes, arameos, fenicios, asirios, babilonios, circasianos, curdos, armenios, turcománs, xudeus, cristiáns, acadios e outros moitos que conforman a actual base da poboación siria, onde existen vestixios de civilizacións de até 10.000 anos antes da era cristiá.

1. No ámbito político:

O réxime é antiimperialista, nacionalista e populista, actualmente gobernado por unha fronte pro-

Atentado terrorista en Damasco contra edificios do goberno deixando 27 vítimas

gresista que naceu da alianza de partidos que engloban a maioría das clases sociais sirias. Esta fronte xurdiu das últimas eleccións democráticas, celebradas este mesmo ano. Trátase dun réxime moi incómodo, tanto para Israel, como para os EUA, a UE e os gobernos reaccionarios árabes.

2. No ámbito económico:

Segundo Occidente, antes dos enfrontamentos ou 'Revolución siria', Siria era un país sen débeda externa, onde a sanidade e a educación son gratuítas e universais. Matricularse na universidade costa 3 dólares ao ano. A iso, engádense as medidas de protección do mercado interno, con gravames importantes ás importacións. A súa agricultura, favorecida desde os anos setenta pola construción de tres encoros que permiten regar amplas superficies, dedícase prioritariamente ao cultivo de cereais, algodón, olivas e hortalizas. Conta con gandaría ovina, caprina e bovina. Do seu subsolo extráese asfalto, sal xema, petróleo, fosfatos e gas natural.

As instalacións hidroeléctricas xeran 41% da electricidade, e o resto prodúcese en instalacións térmicas convencionais.

A artesanía siria segue a ser notábel, como en séculos pasados, pola grande calidade das súas sedas bordadas e das súas mantas, e polos seus traballos en metais como o latón, o cobre, a prata, o ferro e

o aceiro. As industrias de manufacturas téxtiles herdadas da axuda da URSS nos anos 70 fan de Siria unha potencia nese sector.

3. No ámbito social:

Siria é un Estado laico, onde o mosaico de confesións practican cada unha o seu culto sen inxerencia do Estado. É o país máis progresista no respecto á igualdade das mulleres en todo a contorna.

A debilidade do réxime provén dos seguintes factores:

1. O aumento da taxa de desemprego en Deraa, a zona onde empezaron os disturbios, zona historicamente subministradora de man de obra para o Líbano. Á raíz da resolución 1559 da ONU e a retirada das tropas sirias do país, foron expulsados os traballadores, volviendo aos fogares.
2. O conflito do Curdistán é aproveitado por Occidente, países árabes e mesmo por Turquía, apoiando as oligarquías locais para manter un punto permanente de desestabilización do réxime.
3. A zona máis conflitiva é a zona de Homs e Hama, bastión dos salafitas e dos Irmáns Musulmáns que tentan derrocar o réxime seguindo a as directrices dos países árabes máis reaccionarios, sabendo que non é alí onde se dan os conflitos sociais. Esta zona é fronteiriza co norte do Líbano e Turquía. Estas tres zonas fronteirizas son utilizadas polas tropas internacionais na tentativa de invadir Siria.

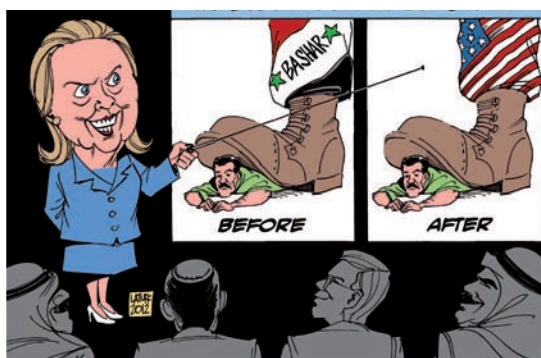
4. Oposición interna e externa:

A oposición interna caracterízase por estar organizada, e representa sectores importantes do pobo sirio, tendo claro que, malia oporse ao réxime, non acepta a inxerencia política, ni militar estranxeira baixo ningún concepto.

A oposición externa é dirixida polo denominado *Consello Nacional Sirio* (CNS), que é, de feito, unha fracción dos Irmáns Musulmáns, estreitamente vinculada a Arabia Saudita, Qatar, os outros reis do Golfo e ao *Movemento do Futuro* de Saad Hariri no Líbano xunto con oligarquías económicas asentadas no exterior. Por suposto, hai outros elementos, tales como pro-occidentais liberais e uns extremistas wahabís e salafistas impulsados polo odio sectario contra o que describen como o 'réxime alauita'. Estes movementos son aproveitados polos EUA e Israel que anhelan a caída do réxime sirio. CNS ten a súa sede en Istambul.

5. Os erros do réxime:

A corrupción en determinadas esferas do poder, o nepotismo e algunhas prácticas non democráticas, represión dalgunhas manifestacións, como as primeiras producidas no sur na zona de Huran, onde se reivindicaban melloras sociais, fan de Siria un réxime equiparábel na represión coas democracias occidentais. Ningún réxime ten o dereito a reprimir o seu pobo. Estes males, encontra-

dos en calquera sistema político actual, non xustifican unha intervención estranxeira.

A SOLUCIÓN AO CONFLITO. A única solución ao conflito pasa pola vía pacífica e democrática, respectando a vontade dos pobos e apoiando o proceso de liberación que eles mesmos están a desenvolver. Nisto están de acordo tanto o réxime, como a oposición interna, dirixida por preto de 300 personalidades antigoberno, a maioría dos cales pasaron polos cárceres.

A solución pola que avoga Occidente, baseada na ocupación económica de Siria, é autoritaria, e implica a utilización da violencia indiscriminada contra o goberno e o pobo, seguindo o modelo da invasión iraquí, tanto no terreo ideolóxico, como no militar, sen importarlle a destrución de todo un pobo. Isto é o fascismo disfrazado de democracia e dereitos humanos, onde o que menos importa son as persoas ■

Esquerda, manifestacións e campañas contra a inxerencia externa. Só se escoita unha versión dos feitos. As outras voces son ocultadas

O debuxante Carlos Latouff presenta tamén a súa ollada crítica e alternativa do que está a acontecer nestes momentos